

Hr. Erhvervsminister Simon Kollerup

6. maj 2020

Erhvervsministeriet

Vedr. L 181 og tidligere.

Kære Simon Kollerup

Jeg tillader mig endnu en henvendelse til dig, fordi jeg mener, jeg har et relevant budskab.

Jeg har med stor interesse fulgt Ekspertmødet og Samrådet de foregående dage. Enhver sten er vel efterhånden vendt.

Jeg fornemmer, du har fået en forståelse for, de synspunkter branchen samlet kommer med. Jeg fornemmer dog en hvis rådvildhed omkring de bedste løsninger, uden de bliver for komplicerede. Og jeg synes det politiske spektrum er ved at komplicere tingene alt for meget.

Noget skyldes selvfølgelig, at man i hast vedtog en lov i marts, som dels har vist sig uhensigtsmæssig og dels allerede dengang ikke fulgte branchens ønsker. Jf. bilagene til L145.

Du sagde selv i dag, at loven blev lavet ud fra den bedste intension om at hjælpe dem, som var i stor nød i marts, fordi deres primære rejsemål var sæsonbetonede. Det skulle alle være med til at løse; den kollektive tilbagebetaling blev desværre født. Men tingene har ændret sig, alle er i stor nød, jeg vil sige lige stor nød. Alle sæsoner i år bliver berørt af Coronafølgerne og derfor også alle rejseudbydere. Formentlig også mere eller mindre i 2021. Derfor er der vel ingen, der kan sige, at de, alt andet lige, er værre stillet end andre.

Jeg fornemmer, der har bredt sig en forståelse for, at branchens ønske om individuel hæftelse på lånene ikke ligger fremmed for dig eller Erhvervsudvalget. Spørgsmålet er hvordan det etableres bedst, Et af problemerne er den tidligere lov med kollektiv tilbagebetaling, idet man ikke kan lovgive med tilbagevirkende kraft. Det forstår jeg godt.

Spørgsmålet er imidlertid, om man ikke kan løse det alligevel. På samrådet i dag var der et spørgsmål om man kunne konvertere en del det allerede givne lån til et direkte tilskud. Du sagde, at der ikke var noget juridisk til hinder for det. Det er en god konstatering.

Men det hjælper skævt, og kan med rette siges, at være en forfordeling af dem, der primært låner nu og ikke senere.

Det bringer mit tidligere forslag om finansieringsmodel på banen igen. En model, som du heller ikke har kommenteret endnu. Den bliver derfor fremsat endnu en gang. Denne gang med et tilhørende bilag til denne mail, som forhåbentlig gør den mere forståelig, selvom den er i en simplificeret form. Jeg vil samtidig uddybe forklaringen.

Der er 2 væsentlige forudsætninger, du skal nikke til, før den kan gennemføres.

1. Staten er villig til at yde tilskud, som en del af lånetilsagnet.
2. Staten dækker de tab, som måtte opstå på lånet, som følge af konkurser.

Jeg lyttede mig i Samrådet til, at du ikke var afvisende. Jeg håber det holder, når vi kommer til realiteterne. Juraen har vi på plads også for så vidt den del som vedrører L 145.

Mit forslag giver en række fordele.

1. Ingen tilbagebetaler mere end der er lånt.
2. Der er regnskabsmæssigt overblik over det maksimale lånebeløb.
3. Ingen stilles dårligere end i den kollektive tilbagebetaling. Hverken nu eller tidligere.
4. Evt. konkurser i branchen påvirker ikke tilbagebetalingen.

Jeg mener, dette er det absolut nødvendige for at hjælpe branchen og give ro på den store utilfredshed, der hersker. Jf. bl.a. den samlede branches udmelding og meldingen fra de største rejseudbydere om at forlade Rejsegarantiordningen.

Som anført giver det udgifter for staten, men de vil være fordelt over den betalingsperiode, som man beslutter sig for, at lånet skal have.

Der har været kritik af det lånetilsagn, man kan få efter det blev ændret ved en bekendtgørelsesændring fra den fulde refusion til kunden, til kun at dække dokumenterede tab. Her forsvandt også dækningen af DB'et på rejsen. Branchen oplyser selv at DB er omkring 20%. Man kunne vælge at forhøje lånetilmuligheden med f.eks. 15% af refusionen til kunden. De resterende 5% svarer vel nogenlunde til det der dækkes af andre tilskudsordninger til erhvervslivet.

Man kan vælge at give det som et tilskud mere eller mindre alt efter, hvordan man vurderer behovet for yderligere hjælp. Jeg ser ingen let administrerbar model for mig for på individuel basis at yde tilskud. Den procentuelle fordeling enten som lån eller tilskud vil skabe den mindste uretfærdighed.

Tilbagebetalingen ligger, efter min opfattelse, inden for rammerne af den tidligere lov, der som nævnt ikke kan laves om. Ingen bliver påviseligt ringere stillet nu end før med den lov. Den retter op på ulemperne af det kollektive ansvar, som staten dækker med tilskuddet.

Udover dette har en voucherordningen været diskuteret. Alt andet lige vil den her og nu lette likviditetsbehovet. Så med kundens accept vil det være en fordel for den enkelte.

Et sidste spørgsmål, som har været på dagsordenen er lovens løbetid, altså behovet muligheden for at kunne trække på lånetilsagnet. Ingen har vel i dag et præcist bud, men en løbetid der gælder indtil den sidste "Coronahindring" er væk, som betinger, at kunden lovligt kan aflyse eller rejsen ikke kan gennemføres, er vel et pejlemærke. Det kan meget vel strække sig året ud.

Jeg håber, jeg nu har fået det skåret lidt skarpere ud, og det kan indgå i diskussionen, som en enkel og konstruktiv løsning. Jeg mener jeg har rundet de fleste problemstillinger, som har præget debatten.

Jeg ser ingen ulemper ved forslaget. Eneste hindring er indtil videre din og regeringens beslutning omkring forudsætningerne, Økonomien for Staten er vanskelige at beregne, men da udgiften fordeles over mange år, er den måske nemmere at indpasse i finansloven.

Det er glædeligt, at der i går blev truffet en vigtig beslutning, nemlig at give mere tid til grundige overvejelser, så fejlene fra den første lov bedst muligt kompenseres.

Jeg håber derfor i det mindste på en saglig overvejelse af forslaget. Forslaget kan læses både i bilag 7 og bilag 11 i mine tidligere henvendelser. Jeg henviser læsningen af dette dertil.

Skal mit forslag "skydes ned" håber jeg, det sker på et sagligt grundlag.

Med venlig hilsen

Steen Mejlgaard

Cc: Erhvervsudvalget

1. bilag